

— Ахъ, — въздъхна то, — колко е хубаво да летишъ! Вие не разбирате това, защото никога не сте летѣли. Колко е хубавъ свѣтътъ, когато го погледнешъ отгоре!

— Който лети, той лесно пада, — сопна се господарката. — Вземи примѣръ отъ себе си. Тебе те наказва гордостъта ти.

— Не, не! — рече ангелчето. — Не отъ гордостъ полетѣхъ азъ толкова нависоко, а защото ме теглѣше нищо къмъ слънцето. Искахъ слънцето да стигна и тамъ да си почина. Но вие ми завидѣхте — и ми подпалихте крилата. Ахъ, завистъта обгаря повече отъ огъня! . . . Нищо. Стига ми и това, че отлетѣхъ току до самото слънце.

Въ тоя мигъ копринената господарка се толкова силно разгнѣви, че отведнажъ скочи и си извади нозетѣ отъ снѣга. Тя се запжти съ дигнати рѣще къмъ ангелчето — да го накаже за тия оскърбителни думи. Но ето че стаята свѣтна: влѣзла бѣ слугинята да почисти гостната стая. Подъ електрическата свѣтлина куклитѣ станаха жалки. Тѣ се уплашиха, като се погледнаха една друга.

Момичето ги събра и ги хвърли въ единъ сандѣкъ съ талашъ и непотрѣбна хартия.

*

На сутринята бабичката стана рано. Като палѣше огъня, тя видѣ въ сандѣка съ талашъ куклитѣ и ги извади — да ги даде на внучето си. Като съгледа ангелчето, стана ѝ жалъ.

— Милото ангелче! — рече тя. — Кжде сж го хвърлили!

И го избърса грижливо, па го сложи на иконостаса, задъ запаленото кандило. Тогавя безкрилото ангелче отново оживѣ. Замириса му на тамянь, босилекъ и вошеница. Предъ него кротко лѣеше своята набожна свѣтлина кандилото. Наоколо се усмихваха благо светиитѣ. А Иисусъ Христосъ благославяше.

И ангелчето си спомни, какъ бѣ полетѣло къмъ слънцето.

— Ето че слънцето е предъ мене, — рече си то. — Крилата ми не сж изгорѣли: то е било сънь.

Николай Райновъ

